

röviden tanszék, amely tanszék egyuttal felölelhetné a mező-, legelő- és havasgazdaságtant is, miután a jelen, de különösen a jövő szempontjából e tárgyakkal a jelenleginél jóval tágabb keretekben való előadására amugy is nagy szükség lesz.*)

„Házi kezelés“.

Irta Kaán K.

Nem szivesen és tudomásom szerint most először használom az értekezésem czimében alkalmazott kifejezést annak az eljárásnak a megjelölésére, amelynek a magyar erdőgazdaságban való meghonosítását e lapok hasábjain is már többször propagáltam és amelynek gyakorlati alkalmazásával most már nap-nap mellett, mind több dolgunk akad!

Idegenkedésemnek e megjelöléssel szemben alapja van, amit ezuttal megindokolni kívánok.

Köztudomásu, hogy erdőbirtoknak bérletszerű hasznosítása nincs gyakorlatban. Nyugaton ez teljesen ismeretlen fogalom. Nálunk tudtommal az Esterházy hercegi uradalom néhai tulajdonosának ajánlotta mintegy 30 év előtt egy akkortájt nagy tekintélyű erdőgazda, hogy erdőbirtokának üzemtervszerű hasznait adja bérbe és az újraerdősítés kötelezettségét, valamint az egyéb gazdasági föladatokat bérelőjére hárítsa. A bérelő azután, mert a bérlet az 1879. évi XXXI. t.-cz. 17. §-a alá tartozó erdőbirtokra vonatkozott, vállalt kötelezettségei végrehajtásához okleveles erdőtiszteteket felfogadni volt kénytelen. Ennek az eljárásnak s az egész bérleti rendszernek teljesen okszerűtlen voltát belátta a jogutód, s most, hogy a hosszú bérlet lejár, „házi kezelésbe“ veszi birtokait, azokat *saját erdőtisztjei ellátására bizza!*

Erdőbirtok bérletileg való hasznosításának tehát ez az egyetlen esete is megszűnik Magyarországon.

Ilyen körülmények között azután a be nem avatottakban önként

*) A szocialpolitika oly értelemben, amint Szerző kívánja, leginkább a szervezésre váró erdőgazdasági politikai tanszékkel kapcsolatosan lenne megoldható.

támad az a kérdés, hogy *ha nincs bérleti erdőgazdaság, mi hát az a házi kezelés*, aminek alkalmazását mind több oldalról sürgeti, kiváló gazdasági eredményeit fennen hirdeti a szakirodalom. Aminek emlegetésével, sőt alkalmazásának sürgetésével már országgyűlési beszédekben, valamint a napi lapok hasábjain is találkozunk?

És bizonyára csodálkoznak az addig be nem avatott érdeklődők, ha azt hallják feleletül, hogy nem a bérleti gazdaság és nem is a vállalati gazdasági üzem ellentéte az, amint erdőgazdasági vonatkozásban „házi kezelés“-nek neveznek, mert hiszen a magyar erdőbirtokosok kizárólag saját tisztjeikkel látják el erdeiket;*) ezekkel adminisztráltatják birtokaikat, ezek telepítik, nevelik, ápolják, gondozzák az erdőt, — és *csak éppen a termést nem aratják ők, még sok helyütt!* Azt még a legtöbb esetben lábon értékelik, lábon bocsátják árúba, és lábon adják át vevőnek!

Csodálkoznak ennél fogva annak hallatára is, hogy *egyedül az anyagtermésnek a birtokos részéről való előkészítése és a rakodó helyeken termelt állapotban való árúba bocsátása az az eljárás*, amit a fatermésnek lábon való eladásával szemben a „házi kezelés“ kifejezéssel szeretnek megjelölni.

Hogy ez a körülírás a magyar erdőszetre nem hizelgő félreértésekhez nyújthat alkalmat, s hogy a „házi kezelés“ és annak ellentéte alatt a laikusok az erdőgazdaságra vonatkoztatottan tényleg egészen mást értenek, arról magam is meggyőződtem, mások is tapasztalhatták!

Mindazonáltal nem javasolok irtó háborút e körülírás ellen! Csak megindokolni kívántam „a fatermés házilagos előkészítése“ vagy: „a házilagos anyagtermelés és kihozás“ mindenestre igazoltabb és félremagyarázásokra okot nem szolgáltatható körülírásoknak alkalmazását, hogy azokat egyben az erdőgazdaközönségnek szives figyelmébe ajánljam!

Ezek használatánál az értelem tekintetében bizonyára nem támadhat kétely; míg ezzel ellentétben, az előbbi megjelölés alkalmazása esetében, megfelelő fölvilágosítások nélkül pl. önként támad a laikusokban az a kérdés, hogy oly esetekben ha nincs házi kezelés. — per analogiam mezőgazdaság — minek is tart a birtokos a gazdaság ellátására hivatott alkalmazottakat?

*) Állami kezelésben, az állam tisztjeivel.

Ilyen és hasonló kérdések különben a még eléggé kiforratlan magyar erdőgazdaság részletkérdéseire nézve ezután is támadhatnak!

Igy mindig joggal kérdezheti tőlünk bárki is, hogy mivel indokolható meg a magyar erdőgazdaságnak a nyugati országoké-
toli eltérő az az eljárása, a melylyel minden gazdasági teendőt maga végez, de a fatermést szinte kivétel nélkül tarvágás mellett lábon bocsátja áruba!?

Erre az utóbbi kérdésre a feleletet megadtam e lapok f. évi január havi jubiláris számában irt tanulmányomban és idevágó előző, egyéb értekezéseimben. Megadtam oly esetekre vonatkozóan, a melyekre nézve e kérdést illetőleg felelni egyáltalán lehet!

Jeleznem kell azonban, hogy ott, ahol még volnának akadályai az erdők föltárásának, azok a közforgalmi eszközök fejlődése során most már rohamosan eltűnnek, s velők egyben összeomlanak azok az okok, a melyekhez támaszkodva ilyen kérdésekre bizonyos esetekben felelni még egyáltalán lehetett.

Különösképpen kiemelem, hogy a keresletnek megfelelő választékok szerint termelt anyagokért elért egységárak meglepő arányai ma már nap-nap mellett fokozódva, *annyira szembeszökő előnyökkel bizonyítanak a házilagos termelés mellett, hogy azok elől az erdőgazdasági jövedelem lényeges sérelme, tudatos csonkítása nélkül megindokolható alapon kitérni nem lehet!*

Azok az okok, amelyek miatt az ország erdőbirtokosai, vagy azok erdőgazdaságának intézői itt-ott megokolt, másutt indokolatlan alapon a multban lábon adták el a magyar erdők faállományának egy jelentékeny részét, az erdőben birt nemzeti vagyon milliárdjainak prédára jutását idézték elő és ezzel szemben a mérleg másik serpenyője javára egy aránytalanul csekély, többnyire nagyon is efemer értékű közgazdasági hasznot eredményeztek!

Ezért manapság, amikor az ily módon elkallódható vagyon arányai a termelt állapotban elért faárak révén szinte meglepően megnövekedtek, amikor ilyen eljárások mellett még más, hasonlóan jelentékeny magán- és közgazdasági érdekek is érzékeny sérelmet szenvednének, amikor továbbá az erdőbirtok jövedelmezőségével szemben is meghatványozódtak már a várakozások és amikor sok helyen már meg vannak, a legtöbb helyütt pedig megteremthetők azok a föltételek, amelyek révén a kívánatos gazda-

sági átalakulás biztosítható: úgy véljük, elérkezett a tizenkettedik órája, elérkezett a legfőbb ideje annak, hogy az erdőgazdaságot lenyűgöző régi rendszer eljárásaival szakítva, végre-valahára az okszerű gazdasági haladás útjára térjünk, s többek között ne lábon, de termelt állapotban értékesítsük a fatermést.

Örvendetes megnyugtatásunkra szolgálhat, hogy maga *Serényi Béla* gróf földművelésügyi miniszter, aki csak legutóbb jelentette ki a képviselőház egyik nyílt ülésén, hogy nagyon szereti az erdőt, az 1911. évi költségvetés bizottsági tárgyalása alkalmával, *Mezőssy Béla* volt földművelésügyi államtitkár, országgyűlési képviselő kérésére oda nyilatkozott, hogy a kincstári erdőgazdaságokban a házilagos termelést fokozatosan bevezetni szándékozik.

Örvendetes tudomásul szolgálhat különben az erdészeti közönségnek az a körülmény is, hogy a földművelési kormány a belügyivel egyetértésben a házilagos anyagtermelésnek olyan városok tulajdonát képező birtokon való bevezetését is propagálja, amelyek attól eddig, bizonyára föl nem ismert imminens érdekeik ellenére idegenkedtek!

Igy a földművelési miniszter egy, a Selmezbánya város erdőgazdaságát érdeklőleg tőle kért szakvélemény nyilvánítása alkalmával hívta föl a belügyminiszter figyelmét arra a körülményre, hogy nemcsak a gazdasági belterjesség és ezzel a jövedelem fokozása, valamint bizonyos szociális szempontok szolgálata, hanem a használatra kerülő állományok természetes felujtása érdekében is kívánatos lenne, hogy a város a fatermés eddigi értékesítésének eljárásaival szakítva, a fatermés házilagos előkészítését és termelt állapotban való eladási módját alkalmazza.

A belügyminiszter azután e vélemény birtokában, a városhoz intézett 1260/911. számú leiratban a tárgyat érdeklőleg következőképpen nyilatkozott: „A házi kezelésnek a városi erdőkben leendő fokozatos bevezetését úgy a jövedelmezőség emelése, mint szociális okokból a földművelésügyi miniszter ur is kívánatosnak tartja és pedig annyival inkább, mert a természetes felujtás sikeres keresztülvitele a faanyagok házilagos kitermelése nélkül alig lehetséges, vagy legalább állandó összeütközés és perlekedés forrásává válhatik az erdőbirtokos és a faanyag vásárlója között. A város-

nak érdekében állhatna tehát, ha ezt a négy évi faeladási időt a házi kezelés előkészítésére használná föl.“

Nem kételkedünk, hogy Selmezbánya szab. kir. város melynek erdőbirtoka kifejezetten jegenyefenyő tenyésztésre hivatott, tehát elsősorban és szinte kizárólag arra van predesztinálva, hogy rajta természetes felujjítással kapcsolatban tömegtermelésre alapított és fokozatos világosságbahozással végrehajtott haszonfagazdaságot üzzenek, a belügyminiszter bölcs tanácsát követni is fogja.

Annál kevésbbé kételkedhetünk ebben, mert e város, mely oly görcsösen ragaszkodik az erdészeti főiskola megtartásához, már csak annak az egy körülménynek az erkölcsi hatása alatt is, hogy a magyar erdészet „alma mater“-ét birja falai között, el fog követni mindent, hogy birtokán a jelen kor modern irányelveinek megfelelő okszerű gazdaságot vezessen be.

Nem hihetjük végül, hogy e város, melyet nagyarányu terhei miatt magas pótdadók nyugöznek le, ne kövesse azt a tanácsot, mely birtokán a belterjes és jövedelmezőbb gazdaság üzéséhez vezető utat jelöli meg. Mely az erdőben birt vagyónának nemcsak konzerválását biztosítja, de módot nyújt ahhoz is, hogy a természetes uton telepített és fokozatos gyéritéssel nevelt állományok kialakításával azt még jelentékenyen gyarapítsa is.

Örvendetes tudomásul szolgálhat ennek a kérdésnek a taglalásánál, hogy a Selmezbányától nem is messze fekvő Besztercebánya szab. kir. város 12.253 kat. hold erdőgazdaságában már negyedik éve olyan gazdasági rendszert követ, mely a par excellence jegenyefenyő talajból álló erdőbirtok okszerű erdőgazdasága részére mindenesetre a legalkalmasabb, s a most idézett kormány-intencziót is teljes mértékben födi, annak minden tekintetben megfelel!

Besztercebánya, mely nemcsak azzal vonta magára az ország figyelmét, hogy a város-szükségletek modern kellékeit magának mind megszerezte, hanem hogy üzemeit kivétel nélkül házilag látja el — négy év előtt megalkotott szervezeti szabályzatába fektette le a jövő gazdaság czéltudatos alapelveit.

A város közönségének reálistan gondolkodó képviselőtestülete egyhangulag fogadta el az ide vonatkozó tervezetet és iktatta szervezeti szabályzatába.

Ez a szabályzat elrendeli, hogy a városi erdőgazdaság minden teendője takarékosan végzett házilagos munkával, minden dolga körülményességet kizáró módon látandó el, továbbá, hogy az erdőbirtok faállománya rendkívüli, igazolt esetek kivételével természetes úton ujtandó föl.

Jegenyefenyő lévén az erdőbirtok helyénvaló fő faneme, föltétlenül szükséges, hogy annak fentartása legyen a gazdaság egyik első célja s a gazdaság általában a jegenyefenyő igényeinek feleljen meg. Ehhez képest megkívánja ez a szabályzat is, hogy a főhasználatok az alátelepedett fiatalos és az állva maradó fák megsértése nélkül, az előhasználatok a faállomány művelése érdekében és az annak okozható minden hátrány kizárásával, mindemellett pedig minden használat annak a céljának a szolgáltatásban hajtassék végre, hogy a szabad állásba kerülő és legéltrevalóbb törzsek okszerű tömeggyarapodása biztosíttassék.

Elvül állítja fel továbbá a szabályzat, hogy a fatermés minden része akként termeltessék ki, amint annak legnagyobb kereskedelmi értéke biztosítható és kivételével a városi raktáron levő tűzifának, minden kereskedelmi árut képező faanyag nyilvános verseny útján értékesítendő és az erdei rakodóra hozottan adandó át a favásárlónak, hogy ekként az erdőgazdaság érdekei minden irányban megvédessenek, a vállalati esélyek mindemellett kizárassanak és lehetőleg reális ajánlatok biztosíttassanak.

Reá mutat végül, hogy az erdőgazdaság belterjességének fokozására okszerű beruházások hivatottak, ezek tehát az erdőjövedelem emelése érdekében létesítendőek. Tervezésük és végrehajtásuk a műszaki követelményeknek megfelelő legyen, hogy maradandó értékkel ne csak pillanatnyilag, hanem beláthatatlan idő-kig szolgálják az erdőgazdaság érdekeit.

Nem ez a megfelelő alkalom, hogy ezen rendelkezések ismertetése után most e város erdőgazdaságát illető további részletkérdésekbe bocsátkozzam. Az előzők kommentárául azonban ideiktatom, hogy a személyi járandóságnak az erdészeti alkalmazottak fizetésrendezéséből folyó emelkedése és az erdőgazdasági munkák béreinek jelentékeny felszökése, valamint a tűzifaárak pár év előtt bekövetkezett jelentékeny arányu visszaesése s hasonló egyéb, a jövedelmezőséget számottevő mértékben terhelő körülmények daczára,

a városi erdőgazdaság tiszta bevételénél a házilagos termelés bevezetésétől számított idő óta ebben a gazdaságban is *emelkedés mutatkozik!* Ennek a ténynek, valamint annak megállapítása, hogy a város erdőgazdasága az ott negyedik éve alkalmazott új gazdasági rend eredményeinek átlagában s minden rendű kiadás számbavétele mellett kat. holdanként és évente *10 kor. 45 fillér tiszta jövedelmet biztosít,* mindenesetre megnyugtathat mindenkit az iránt, hogy a termés házilagos előkészítése és termelt állapotban való értékesítése s eredményei teljes mértékben kielégíthetik a hozzá fűzött reményeket!

Szives örömmel szögezem itt le ezek után azt a tényt is, hogy már a fakereskedelem is hova-tovább megbarátkozik a fatermesnek előkészített állapotban történő áruba bocsátásával; és mert bizonyára fölismerte annak a kereskedelemre is jelentős előnyeit, már kívánatosnak is jelzi, hogy ez az eljárás minél hamarabb és minél szélesebb körben nyerjen alkalmazást.

A Magyar Fakereskedő, a „Magyar Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesületé”-nek közlönye az Erdészeti Lapok f. évi I. füzetében megjelent tanulmányommal foglalkozva, január 15-iki számában ennek a fölfogásnak határozott kifejezést is ad, amikor így ír:

„Kétségtelen, hogy hazai erdőgazdaságunk lassanként mindinkább ki fog vetközni primitív állapotából és megszűnik a tarvágásos rendszer az ezzel kapcsolatos erdei jellegű fatermelő vállalatokkal együtt, hogy helyet adjon a rendszeres erdőgazdaságoknak, a házi kezelésnek, a gyári jellegű fatermelő vállalatoknak. *Mi fatermelők saját érdekünkben is azt óhajtjuk, hogy ez a fejlődés minél gyorsabb legyen,* hogy a fatermelési üzlet megszűnjön az lenni, ami most: egy számtalan czégektől függő koczka-zatos vállalat”.

Ez a kijelentés arról tesz örvendetes tanuságot, hogy a Magyar Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesületé-nek organuma nemcsak jól ismeri a közgazdasági előrehaladás erdészeti vonatkozású irányait is, hanem teljes mértékben tudatában van annak, hogy a fakereskedelem egészséges alapokon való széles arányú kialakulásához éppen az a leglényegesebb alapföltétel, hogy a magyar erdőkben olyan konsolidált gazdasági irányzat

alakuljon ki, amely többek között a fatermést előkészített állapotban bocsátja kínálatra s ezzel a fakereskedelmet fölszabadítja attól a nagyarányú tőkebefektetéstől, e mellett kifejezetten erdőgazdasági teendőktől és reá nézve mindenestre koczkázattól is, amit a fatermés előkészítése és a közforgalmi eszközökig való kihozatala megkíván.

A Magyar Fakereskedő ez a fölfogása a „puhafaüzletről“ ugyane számba irt beszámolójának kijelentéseiből is visszatükröződik. Ott ugyanis a már tovább föl nem tartóztatható átalakulással foglalkozva, annak a fakereskedelemre levont konsequentiájaként s egyben tanácsadásképen azt a kijelentést teszi, hogy:

„aki vállalataival az országban akar maradni, az jövőben már aligha talál alkalmas állományokat nagyszabású termelési vállalatok létesítésére, hanem figyelmét inkább azokra a kincstári, városi, közhatósági vagy uradalmi faeladásokra kell fordítania, ahol a házi kezelésnek alacsonyabb vagy magasabb foka már be van vezetve, ahol tehát a tulajdonképeni kitermeléssel járó munkát és koczkázatot az erdőtulajdonos magára vállalja, ennek fejében azonban a kitermelt nyersáruért magasabb árakat is kíván elérni“.

Majd így folytatja: „Ha szemügyre vesszük az utolsó mintegy 20 év leforgása alatt leginkább Erdélyben létesült olyan nagyobb-szabású fatermelési vállalatokat, melyek lábon álló fát vásároltak és dolgoztak föl, amelyeket tehát ennél fogva erdei jellegű vállalatoknak nevezhetünk és összehasonlítjuk ezeknek az eredményét azon vállalatokéval, amelyek — bár drágábban — de az erdőtulajdonos által már némileg kitermelt és a vízparthoz vagy valamely már régebbi idők óta fennálló fűrészhez szállított nyersfát vásároltak és dolgoztak föl, tehát a gyári jellegű vállalatok által elért üzleti eredményekkel, úgy azt kell konstatálnunk, hogy az erdei jellegű vállalatok üzleti eredményei sokkalta rosszabbak, a gyári jellegű vállalatok eredményeinél, de semmiesetre sem állanak arányban azzal az óriási tőkével, munkával és koczkázattal, mely ezekre az erdei jellegű vállalatokra fordított“.

Egyetértünk a „Magyar Fakereskedő“-vel, hogy a fatermeléssel kapcsolatos kereskedelmi vállalatoknak ilyen formájukban ebben az országban már hosszú időre létjogosultságuk nincs. Át fognak ezek alakulni fűrészárut termelő ipari és fakereskedelmi vállala-

latokká; s egészséges, izmos törzsét fogják képezni a konsolidált alapon bizonyára nagy arányokban kialakuló magyar fakereskedelemnek.

Egyetértünk abban is, hogy a fatermés lábón való vételénél a mennyiség és minőség tekintetében, a termelés és kihozás költségeinek arányaiban és még sok egyébben nagy kockázatot vállal a fakereskedő, aki emellett több évre terjedő vállalatánál még azt sem tudhatja, hogy milyenek lesznek a konjunkturák akkor, amikor a termelendő fát majdan piacra hozhatja!

Ezekben a kérdésekben tehát nincs eltérés közöttünk, amint-hogy megnyugvással vettem tudomásul a Magyar Fakereskedő azt a nyílt kijelentését is, hogy az Erdészeti Lapok f. évi I. számába irt tanulmányom lényegére nézve „a két érdekeltégi csoport teljes egyetértése konstatálható!“*)

A gazdasági átalakulás máris megindult nagy munkájának sikeréhez, mely tehát nemcsak a magyar erdőgazdaság, de a magyar fakereskedelem érdeke is, szükség is van a két érdekeltég erre az egyetértésre és szükség van arra is, hogy amint a magyar erdőgazdaság hozzáfogott a rendszerváltozással kapcsolatos teendők fokozatos végrehajtásához, úgy *a magyar fakereskedelem se késsen azoknak a kérdéseknek a megoldását dülőre segíteni, amelyek különösen az ő érdekeit érintik!*

*) A Magyar Fakereskedő e tanulmányomra vonatkozólag észrevételt is tesz. Kiemeli ugyanis, hogy a fának előkészített állapotban való értékesítése mellett a birtokos részére biztosítható volt, s tanulmányomban pontos számadatokkal igazolt 40—50, sőt 80—90%-os bevétel-többlet lábón való értékesítés esetében nem képezte volna teljes egészében a favásárló hasznát, mert azt még a kiadások olyan egész sora terheli, mely a birtokosra, akinek saját személyzete van és nem kénytelen e célból külön alkalmazottakat tartani, akinek kockázata igen kicsiny, aki nem rövid üzleti időre kénytelen berendezkedni stb., a faanyagok házilag előkészítése esetén nem hárul. Ennek kijelentése után pedig kifogásolja, hogy tanulmányom számbeli megállapításainál ezt a körülményt figyelembe nem vettem!

Pedig ez a dolog természetében rejlik, mert nekem munkám megírásánál nem az volt és nem is lehetett feladatomban, hogy a lábón való faeladásnál a favásárlónak jutó tiszta hasznát kutassam és állapítsam meg, hanem hogy *konkrét esetek pontos adatai alapján azt a hasznötöbbletet mutassam ki, melyet a birtokos magának biztosíthat, ha fatermékét nem lábón, de előkészített állapotban hasznosítja.* Hogy ez a két dolog természetszerűleg nem fűdi egymást, azt szívesen igazolom, de ennek kiemelésére, mert feladatomban nem tartozott, nem tértem ki.

Többször idézett tanulmányomban a sok közül több ilyen feladatot soroltam föl, amelyek talán érdemesek arra, hogy velök a kereskedelmi érdekeltség behatóbban foglalkozzék!

Befejezésül örömmel kell megállapítanom, hogy a magyar erdőgazdaközönségnek az a része, mely szereti az erdőt, mint maga a földművelésügyi miniszter is, és amely megbecsülve hivatását, változatlan odaadással is áll az őstermelés e szép ágának szolgálatában, lelkesedik a rendszerváltozásért, mely megkezdődött és amelynek most már föl nem tartóztatható végrehajtása és befejezése csak idő és olyan pénz kérdése, mely nagy közgazdasági sikerek biztosítása mellett busás kamatokkal és hamarosan amortizálódik.

Lelkesedik pedig annál is inkább, mert joggal és teljes bizonyossággal számít arra, hogy e jelentős gazdasági rendszerváltozás után nálunk is, úgy mint a nyugat országaiiban, az erdő és az abban üzött gazdaság nagy nemzetháztartási jelentősége majdan mégis csak teljes mértékű elismerésre talál!

Fadöntőcsavar álló fáknak tetszés szerinti irányban való döntésére. (Szab. bej.)

Tervezte és ismerteti: *Bartha Ábel* m. kir. főerdőmérnök.

A) *Alkatrészek.* (Lásd az 1. képet.)

1. Öntött aczélból való csavaranya. Egyik végén zárt, tojásdad alakú talpa van.

2. Martin-aczélból való, egymenetű lapos csavar, melynek bunkójában a ruddal való hajtásra furás van. A bunkó gömb felületű nyulvánnyal végződik.

3. Öntött aczélból való nyomólap, közepén a csavarorsó bunkóján levő félgömbnek megfelelő mélyedéssel.

4. Böhler-aczélból való, 60 cm hosszú fordítórud.

B) *Használati utasítás.* (Lásd a 2., 3. és 4. képet.)

A kívánt dülés irányával ellenkező oldalon fűrészszel két vágást teszünk a fán, melyeknek egymástóli távolsága pontosan $19\frac{1}{2}$ cm, sem több, sem kevesebb. Az alsó 15 cm mély vágás a tuskóba jön és csak a fadöntőcsavar elhelyezése céljából való; ezt vágjuk először.